

lønnes af organisationerne for deres arbejde, fra beskikkelse.

Ved den konkrete afgørelse af, om de pågældende personer kan beskikkes som medlemmer, må der lægges vægt på de samme forhold, som nævnes under pkt. 1.

Der skal dog peges på, at man ved den konkrete anvendelse af bestemmelsen i nr. 5 måske vil komme til at udelukke en større personkreds fra beskikkelse end den, der udelukkes efter nr. 4, idet en del af det personale, der vel beskæftiger sig med administrativt arbejde, men uden at have direkte med organisationernes medlemmer eller fagligt arbejde at gøre, efter formuleringen af bestemmelsen vil være afskåret fra beskikkelse.

Denne forskel i anvendelsesområde mellem nr. 4 og nr. 5 er tilsigtet, fordi afgrænsningen af de arbejdsområder inden for de under nr. 5 nævnte organisationer, der bør afskæres fra beskikkelse som medlem, på grund af flydende overgange mellem sagsbehandling m. v. og administrativt arbejde er vanskeligere at foretage end afgrænsningen af arbejdsområderne inden for de under nr. 4 nævnte forvaltningsområder m. v.

Den valgte formulering af reglerne må ses på baggrund af, at det er socialministeriets opfattelse, at man på disse grænseområder må gøre alt for at sikre, at personer, der kan opfatte deres funktion som beskikket medlem som en funktion til varetagelse af særlige interesser, ikke beskikkes som medlemmer.

3. For så vidt angår den valgte formulering af nr. 5 skal endelig bemærkes, at der ikke i bestemmelsen er en almindelig hjemmel til at udelukke personer, der er ansat i Københavns og Frederiksberg kommuner, fra beskikkelse som medlemmer.

Dette skyldes, at der i nr. 4 er den fornødne hjemmel til at udelukke de i de to kommuner ansatte, der bør være afskåret fra beskikkelse, nemlig ansatte i social- og sundhedsforvaltningen og på institutioner med socialt formål.

En videre regel ville kunne medføre, at f. eks. ansatte i tekniske forvaltninger ville blive afskåret fra beskikkelse, hvad der ikke er grund til.

Spørgsmål 30:

Det er oplyst, jfr. svaret på spørgsmål 21,

at de kommende amtsankenævn skal overtage ankefunktionen vedrørende sager om pensioner, forsorg, omsorg, børnetilskud m. v. Antallet af disse kategorier af klagesager udgør for tiden ca. 4.500 om året. Der spørges i fortsættelse heraf, hvilket yderligere antal af sager fordelt på kategorier der i fremtiden vil blive henlagt til amtsankenævnenes afgørelse. Det bedes yderligere præciseret, hvortil anker i disse sager vil blive henlagt i overgangsperioden.

Svar:

1. Som det fremgår af besvarelsen af udvalgets spørgsmål 4, må antallet af klager til amtsankeinstansen efter bistandslovens ikrafttræden antages at stige som følge af ændringer vedrørende børneforsorg, revalidering og mødrehjælp.

Antallet af sager, der vil blive påklaget til amtsankeinstansen, kan på grundlag af de foreliggende oplysninger om antallet af klager efter den nuværende ordning med stor forsigtighed anslås til omkring 600, der fordeles sig således:

børneforsorg	ca. 500
revalidering	50—100
mødrehjælp	50—100.

2. I overgangsperioden indtil etablering af amtsankenævnene i forbindelse med bistandslovens ikrafttræden skal de omhandlede afgørelser kunne påklages som hidtil, jfr. den med socialministeriets svar på udvalgets spørgsmål 20 fremsendte oversigt over ankeadgangen i sociale sager efter gældende lovgivning, med den ændring, at ankestyrelsen vil være klageinstans for børneforsorgssager i stedet for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg, og at revalideringsnævnets afgørelser skal kunne indbringes for ankestyrelsen.

Spørgsmål 31:

Hvor stor en del af det beregnede antal sager i ankestyrelsen vil komme fra København og Frederiksberg? Ved oprettelsen af en ankeinstans for København og Frederiksberg vil skønsmæssigt 9/10 af disse sager blive endeligt afgjort af den regionale instans. Har ministeren bemærkninger til de personalemæssige m. v. konsekvenser af dette forhold?